

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

La presbiterocràcia ens amenaça

Els hereus que volen romandre a la cadira

En la seva Sala de situació de *La Vanguardia* del 28 de novembre de l'any passat Ivan Redondo explicava què és la presbiterocràcia: "Es tracta d'una malaltia que sol afligir els que manen. Com a part natural de l'envelliment polític, es manifesta en la pèrdua gradual de la mirada informativa per enfocar fets polítics pròxims, i en els casos més greus, en la pèrdua accelerada de la mirada estratègica a llarg termini."

Aquest terme, i la seva definició, el va encunyar el gran cronista parlamentari espanyol Víctor Márquez Reviriego. Pel que diuen, a Espanya aquesta malaltia es cura sobtadament i miraculosament quan els presbiteròcrates perden les eleccions.

Efectivament, a Andorra és ben evident, la presbiterocràcia és la vista cansada del poder. Desitgem a Xavier Espot i Carles Enseñat que el 2 d'abril puguin guarir-se del seu mal.

El problema de la política andorrana en aquesta etapa pre-electoral és que ha quedat en evidència l'enclaustrament dels capdavaners de DA i de Liberals en les lògiques de la lluita de poder partidista. És la concreció de la coalició d'interessos que des del 2019 s'ha anat consolidant al Govern.

No cal exagerar ni sobredimensionar la crisi que aquests quatre anys d'Espot, Gallardo i Pallarés ens han portat. Només cal constatar que, certament, la tenim aquí.

La crisi hi és i hi serà per un temps que no voldríem llarg, però que ho podria ser si aquest triumvirat aconsegueix tornar

a fer govern.

Però el que queda també clar, tant com la pròpia crisi, és que es pot treballar en positiu per reduir els efectes de la crisi. Es pot fer més petita, més curta, i reforçar la solidaritat. No hi ha cap altre objectiu més prioritari, més evident, més condicionant de qualsevol política. I això vol dir –exigeix– proposar i deixar per a altres moments qualsevol objectiu que perjudiqui, afebleixi o, fins i tot, obliidi la superació de la crisi com a absoluta prioritat.

Aquesta malaltia es cura de sobte quan els presbiteròcrates perden el poder

Esperem que Espot i Enseñat puguin guarir-se el 2 d'abril del seu mal

Semblaria evident, però no ho és. Ara tot trontolla; tot tremola; tot grinyola. No se sap per quina raó ni com s'hi ha arribat, però la pràctica que es percep és la d'afeblir les institucions, buscar la confrontació partidista, posar entrebancs a les mesures que puguin fer més suportable el cost de la crisi. La solidesa desitjable deixa pas a la feblesa institucional; l'entesa està mal vista; les grans propostes són substituïdes per les misèries conjunturals allunyades de les grans necessitats

col·lectives. Només els preocupa romandre al govern i disposar de la caixa de galetes dels favors destinats als estòmacs agraïts i als "inversors" en heliports, assessors amics, beneficiaris de suspensions temporals de contractes de treball i afavorits pels avals del govern en préstecs subvencionats per l'Estat.

Tot grinyola, els mecanismes constitucionals de control han patit el rovell de DA i les perspectives d'un nou govern d'Espot, Gallardo i Pallarés no ofereixen projectes de millora.

Per això l'aliança socialdemocrata afirma i proclama que millorar és possible. Tenim aquesta ferma voluntat perquè les necessitats són tan evidents que fan més properes les solucions.

Complicades però visibles. I, sobretot, que defineixen molt bé el que no convé. I no convenen baralles d'egos miserables, ni desqualificacions que no porten enlloc, ni objectius inviables més enllà d'un futur incert.

Andorra no es mereix viure una situació d'incertesa. L'Estat de dret, democràtic i social, que vam proclamar fa trenta anys amb la Constitució, requereix propostes clares i fortes, estables.

Requereix gent amb història i amb voluntat de futur, no pas gent que només ambiciona romandre empegats a la cadira.

I, deixeu-m'ho dir, cap altra tendència de la política andorrana pot pretendre haver treballat més que nosaltres per construir un futur positiu per a Andorra. Necessitem un canvi. El canvi de la majoria.